

РЕШЕНИЕ

№ 2200

гр. София, 09.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
публично заседание на 09.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на
прокурора Дешев, като разгледа дело номер **4193** по описа за **2010** година
докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

8

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба от З. А. Д., ЕГН *, с адрес за кореспонденция Г. С.,
Ж. И В. ул. „Краище”, бл. 26, вх. В, . 2, ап. 44, като предмет на съдебен
контрол за законосъобразност е ревизионен акт № */10.11.2009 г., издаден
от орган по приходите в ТД на Н. С., частично прогласен за нищожен с
решение № 558/21.04.2010 г. на директора на Д. „О.” в ЦУ на Н..
Ревизионният акт се обжалва в потвърдената част. По изложени в жалбата
мотиви се претендира незаконосъобразност и необоснованост на
обжалвания акт. Искане се отмяна на ревизионния акт, в потвърдената му
част с решението на директора на Д. „О.” в ЦУ на Н.. Претендират се
разноски.

Ответникът – директорът на Д. „О.” в ЦУ на Н. оспорва жалбата, като по
същество моли съдът да постанови съдебно решение, с което да я отхвърли
като неоснователна и недоказана и да потвърди процесния ревизионен акт.
Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното: Със Заповед за възлагане на ревизия № 807840/20.12.2008 г., спряна със Заповед № 900143/17.03.2009 г., възобновена със Заповед за възлагане на ревизия № 903350/16.05.2009 г., изменена със Заповед за възлагане на ревизия № 904300/18.06.2009 г., издадени от П Г Горанчева – началник на сектор „Ревизии” в Д. „ДОК” в ТД на Н. С. – град е възложено извършването на ревизия на З. А. Д., като ревизията обхваща определянето на данъчни задължения по чл. 31 от ЗОДФЛ за отделни данъчни периоди от 01.01.2002 г. до 31.12.2004 г. Със заповедта за възлагане на данъчна ревизия, в съответствие с чл. 113, ал. 1 от ДОПК, са определени данните за ревизираното лице по чл. 81, ал. 1, т. 2-5 от ДОПК, ревизиращите органи по приходите, срокът за извършване на ревизията, който в съответствие с чл. 114, ал. 1 от ДОПК е определен като двумесечен и тече от датата на връчване на заповедта за възлагане на ревизия, ревизираният период, както и вида на ревизираните задължения за данъци. На проверявания данъчен субект, в съответствие с чл. 113, ал. 2 от ДОПК, е връчен екземпляр от заповедта за възлагане на ревизия. Изготвен е ревизионен доклад № 904300/12.08.2009 г., връчен на задълженото лице на 28.09.2009 г., като със същия са предложени за определяне данъчни задължения по чл. 31 от ЗОДФЛ (отм.) по периоди, както и лихвите за просрочие към тях в размер, както следва: от 01.01.2002 г. до 31.12.2002 г. – 14 000 и лихва 13.111.42; от 01.01.2003 г. до 31.12.2003 г. – 25 666.67 и лихва 21 318.68; от 01.01.2004 г. до 31.12.2004 г. – 23 333.33 и лихва 16 192.85. Ревизионното производство е приключило с издаването на обжалвания ревизионен акт, с който са потвърдени констатациите от ревизионния доклад. В хода на ревизията е установено, че проверяването лице З. А. Д., през ревизираните периоди 2002 г., 2003 г., 2004 г., в качеството му на „заето лице” по смисъла на § 1, т. 31 от Допълнителните разпоредби на ЗОДФЛ (отм.) е упражнявал дейност като „заложна къща” по смисъла на чл. 31, ал. 1, т. 7, б. „щ” от ЗОДФЛ (отм.). Изводите органите по приходите са направили въз основа на събраните в хода на ревизията доказателства и извършени съответно процесуални действия, а именно: искане за извършване на действия от други контролни органи – Агенция по вписванията, изх. № 10-94-98-27/30.06.2008 г., от Агенцията по вписванията е предоставен отговор, изх. № 13-00-1749/27.07.2009 г., приложена е компютърна справка с установени вписвания, отбелязвания и заличавания отразени в Интегрираната информационна система за кадастър и имотен регистър (ИКАР). От предоставените документи е видно, че през ревизираните

години – 2002 г., 2003 г., 2004 г., по партидата на З. А. Д. са извършени вписвания във връзка с учредяване на договорни ипотeki върху недвижими имоти и съответно заличаване на договорни ипотeki върху недвижими имоти на териториите на служби по вписванията – Г. Б, Г. Несебър и Г. Царево. Същите са издавани с цел обезпечаване на давани от лицето суми в заем на различни физически лица. В процеса на ревизията, с протокол (Обр. № Кд.-73/, № 903973/11.08.2009 г. са приобщени документи, представляващи част от данъчното досие на З. А. Д., като физическо лице – нотариалните актове за договорни ипотeki върху недвижими имоти. В хода на ревизионното производство е била извършена проверка на З. А. Д., като на същия е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице № 10-94-08-27/30.06.2009г. В предоставената молба, вх. № 10-94-08-27/06.08.2009г. задълженото лице е декларирало, че не е извършвало дейност, която подлежи на облагане с окончателен годишен (патентен) данък по реда на глава четиринадесета от ЗОДФЛ (отм.), подари което не е подавал декларации за облагане с такъв данък, не е плащал такъв данък, не е водил счетоводство и не разполага с изисканите договори и документи, затова не може да представи същите на ревизиращите органи. След анализ на събраните доказателства, ревизиращите органи са приели, че лицето З. А. Д., декларира, че не е подавало декларации по чл. 43 от ЗОДФЛ (отм.) и не е плащало дължимия окончателно определен данък (патент) за 2002 г., 2003 г., 2004 г., а е дължал такъв, обстоятелство което се доказва безспорно от извършените проверки в процеса на ревизията. Съобразно това и на основание чл. 31, ал. 1, т. 7, б. „щ” от ЗОДФЛ (отм.), ревизиращият екип е следвало да определи дължимия от З. А. Д. данък (патент) за 2002 г., 2003 г., 2004 г.. което и е направил по отделно за всеки ревизиран период, вземайки предвид и неспазването на срока за плащане на дължимия данък, за което обстоятелство е определена съответната лихва.

Осъществено е обжалването на ревизионния акт по административен ред, като решаващият административен орган – директорът на Д. „О.” в ЦУ на Н. частично е прогласил за нищожен ревизионния акт в частта на определените задължения по ЗОДФЛ (отм.) за 2002 г.

П. така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК, подадена е от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК и е процесуално допустима.

По същество същата е неоснователна.

С обжалвания ревизионен акт на жалбоподателя е начислен окончателен годишен (патентен) данък в размер и по периоди както и лихвите за просрочие към тях: от 01.01.2002 г. до 31.12.2002 г. – 14 000 и лихва 13.491.90; от 01.01.2003 г. до 31.12.2003 г. – 25 666.67 и лихва 21 937.32; от 01.01.2004 г. до 31.12.2004 г. – 23 333.33 и лихва 16 662.74 във връзка с качеството му на „заето лице” по смисъла на § 1, т. 31 от Допълнителните разпоредби на ЗОДФЛ (отм.), като е прието, че е упражнявал дейност като „заложна къща” по смисъла на чл. 31, ал. 1, т. 7, б. „щ” от ЗОДФЛ (отм.). Жалбоподателят оспорва издадения ревизионен акт като незаконосъобразен, необоснован и постановен П. съществени нарушения на процесуалните правила.

По отношение на оплакването, съдържащо се в жалбата за нарушение на чл. 120, ал. 1, т. 5 от ДОПК, а именно, че в обжалвания ревизионен акт няма конкретни мотиви, същото е неоснователно. Съдържанието на ревизионния акт е регламентирано по императивен начин в чл. 120 ал. 1 от ДОПК и един от задължителните реквизити, които следва да съдържа е този по т. 5 – мотиви за неговото издаване. Обжалваният ревизионен акт е мотивиран. Обстоятелството, че мотивите са възпроизведени от ревизионния доклад не означава, че ревизионният акт е издаден П. липса на мотиви, както твърди жалбоподателят. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК, ревизионният доклад се прилага към акта и е неразделна част от него. С оглед спецификата на ревизионното производство по ДОПК, е несъмнено, че ревизионният доклад е неразделна част, както от самото производство, така и с оглед съдържанието на крайния акт на производството – ревизионния акт. В конкретния случай ревизионният доклад съдържа достатъчно ясни фактически и правни основания въз основа, на които са определени спорните задължения в тежест на жалбоподателя, което на свой ред дава яснота защо са установени те и в процесния ревизионен акт. Не е вярно, че в производството по обжалване на ревизионния акт по административен ред административният орган не е обсъдил направеното възражение за липса на мотиви в ревизионния акт, неговата обосновка е достатъчно ясна и точна. Поради, което настоящата съдебна инстанция намира, че обжалваният ревизионен акт е мотивиран. Същият е издаден и П. спазване на материалния закон. В процесното ревизионно производство ревизиращите органи са събрали всички релевантни по случая доказателства, като са обосנוвали изводите си въз основа на тях. Направено е искане за извършване на действия от други контролни органи – Агенцията по вписванията, изх. № 10-94-98-27/30.06.2008 г., от Агенцията по вписванията е предоставен отговор, изх. №

13-00-1749/27.07.2009 г., приложена е компютърна справка с установени вписвания, отбелязвания и заличавания отразени в Интегрираната информационна система за кадастър и имотен регистър (ИКАР). От предоставените документи е видно, че през ревизираните години – 2002 г., 2003 г., 2004 г., по партидата на З. А. Д. са извършени вписвания във връзка с учредяване на договорни ипотeki върху недвижими имоти и съответно заличаване на договорни ипотeki върху недвижими имоти на териториите на служби по вписванията – Г. Б, Г. Несебър и Г. Царево. Същите са издавани с цел обезпечаване на давани от лицето суми в заем на различни физически лица. Предвид броя на същите не би могъл да се направи обоснован извод, различен от този, направен от органите по приходите в ревизионното производство. В процеса на ревизията, с Протокол /Обр. № Кд.-73/, № 903973/11.08.2009 г. са приобщени документи, представляващи съставни части от данъчното досие на З. А. Д., като физическо лице – нотариални актове за договорни ипотeki върху недвижими имоти. От събраните доказателствени материали се налага като единствено възможен, логичен и обоснован извода, че по категоричен и недвусмислен начин е установено, че лицето З. А. Д. е осъществявал дейност по отпускане на парични заеми на физически лица с обезпечаване на вземанията чрез сключване на договорни ипотeki върху недвижими имоти, собственост на заемополучателите. Съобразно това пък ревизиращите органи са направили следващия си правен извод, че през годините извършваната от З. А. Д. дейност го определя като „заето лице” по смисъла на § 1, т. 31 от Допълнителните разпоредби на ЗОДФЛ (отм.) „физическо лице, което извършващо с личен труд дейностите по чл. 31, ал. 1, т. 7 от същия закон”. По своята същност, осъществяваната дейност от него е „заложна къща”, по смисъла на чл. 31, ал. 1, т. 7. буква „щ” ЗОДФЛ (отм.). В резултат на анализ на събраните в хода на ревизионното производство доказателства следва извода, че физическото лице жалбоподател системно е извършвало сделки – предоставяне на заеми на трети лица, обезпечени със сключена договорна ипотека върху недвижим имот за периодите 2002 г. – 2004 г. В хода на производството пред настоящата инстанция не бяха представени доказателства, които да отричат така направените изводи. Действително също така в законодателството, за процесния период не се съдържа легално определение на понятието „заложни къщи”. Както правилно се посочва в решението на решаващия административен орган, залогът и ипотеката са регламентирани в Закона за задълженията и договорите. Едновременно с това, обаче с окончателен годишен (патентен данък) съгласно чл. 30 от ЗОДФЛ (отм.) се облагат лицата, извършващи дейностите по чл. 31 и чл.

312 от същия закон, сред които са и лицата, извършващи дейност като зложни къщи. Предвид обстоятелството, че за процесния период легална дефиниция за понятието зложни къщи не съществува, като, обаче едновременно с това данъчното законодателство определя, че лицата извършващи подобна дейност следва да се облагат, то понятието зложна къща следва да се определи именно като се отчитат особеностите на зложата и ипотеката, както и системността на сключваните сделки, което са сторили и ревизиращите органи. Видно от представените по делото доказателства се установява, че за процесните периоди жалбоподателят системно е извършвал сделки – предоставяне на заеми на трети лица, които са били обезпечени със сключена договорна ипотека. Предвид това следва извода, че жалбоподателят действително е извършвал дейност като зложна къща. Едновременно с това следва да се посочи, че предпоставката за облагане с данък е осъществяването на дейността, като без значение е обстоятелството дали от тази дейност са реализирани приходи или не. Патентният данък е определен в абсолютна сума, като неговият размер зависи само и единствено от функционалния тип на населеното място и по никакъв начин се се предпоставя от обстоятелството дали е налице реализирана печалба или пък не. Приложимите за процесния случай текстове на ЗОДФЛ (отм.) не поставят изрично изискване за реализиране или пък доказване на доходи от тази дейност.

Неоснователно е оплакването, съдържащо се в жалбата, че ревизиращите органи са длъжни да се запознаят на място с намиращи се П. ревизираното лице документи и други доказателства, както и да установят фактите и обстоятелствата от значение за определяне на резултатите от ревизията. Тук следва да се отбележи, че с разпоредбата на чл. 45, ал. 1 от ДОПК законодателят не е вменил в задължение на органите по приходите във всеки един случай да извършват насрещни проверки за установяване на отделни факти и обстоятелства, свързани с лице, което не е страна в съответното производство. т.е. на ревизиращите органи е предоставена възможност за избор на прилагане на този способ за събиране на доказателства. Очевидно в конкретния случай органите по приходите са преценили, че не е необходимо извършването на такива проверки, тъй като съдържащата се в събраните П. ревизията доказателства информация е била достатъчна за установяване на основанията за учредяване на договорните ипотеки в полза на жалбоподателя, респективно за установяване характера на извършваната от него дейност през процесния период. Настоящата съдебна инстанция намира, че поради естеството на конкретния случай, това, което органите по приходите са приобщили като

доказателства, а именно справка от Агенцията по вписванията и нотариалните актове и са го направили по предписаната от закона процедура, както и останалите процесуални действия, които са извършили са напълно достатъчни, за да се установи, че лицето извършва дейност, която подлежи на облагане с годишен окончателен (патентен) данък. Събраните нотариални актове са част от данъчното досие на ревизираното лице и от всички тях много ясно е видно, че лицето З. А. Д., дава съответна сума пари в заем на определеното физическо лице и за обезпечаване на дадената в заем сума се учредява в полза на заемотателя договорна ипотека върху определения недвижим имот, собственост на заемотолучателя. Трябва да се има предвид, че договорът за заем е реален договор – докато не бъде предадена вещта, договорът не може да произведе своето правно действие, също така според чл. 240, ал. 2 от ЗЗД заемотелят дължи лихви само ако това е договорено писмено, т.е. това, че не са уговаряни лихви, както твърди жалбоподателят, по никакъв начин не влияе върху действителността на договорите за заем, нито пък променя направените изводи за дължимостта на данъка. Освен това жалбоподателят твърди, че дори и да се приеме, че той е предоставял заеми на несвързани с него лица и като обезпечение по тях е вписвана договорна ипотека, то няма доказателства по предоставяните суми да са договаряни, начислявани и получавани лихви или каквито и да са други суми и съответно липсва реализирана печалба. Отново следва да се посочи, че с окончателен годишен (патентен) данък, съгласно чл. 30 от ЗОДФЛ (отм.) се облагат лицата, извършващи дейностите посочени в чл. 31 и чл. 32 от същия закон. Следователно изискване за облагане с патентен данък е осъществяване на дейност. В конкретния случай с извършените вписвания в Агенцията по вписванията по партидите на недвижимите имоти в полза на жалбоподателя се доказва извършваната от лицето патентна дейност. П. доказано осъществяване на такава дейност е налице основание за заплащане на окончателен годишен (патентен) данък. От изложената по делото фактическа обстановка става ясно, че за периода от 01.01.2002 г. до 31.12.2004 г. З. А. Д. е предоставял заеми срещу учредяване на договорни ипотеки на описаните в ревизионния акт имоти. Следователно дейността е извършвана системно и не се касае за еднократни инцидентни сделки. Твърдението на лицето, че не е реализирало доходи от дейността остава недоказано и в случая е без значение, тъй като в ЗОДФЛ (отм.) като условие за облагане с окончателен годишен патентен данък е извършване на дейностите, посочени в чл. 31 и 32 от закона, като липсва изрично изискване за реализиране и доказване на доходи от тази дейност. Изложеното до тук се подкрепя и от разпоредбата на чл. 44, във връзка с

чл. 43, ал. 1 от ЗОДФЛ (отм.), съгласно която лицата подават декларация за обстоятелствата свързани с определяне на данъка в срок до 31 януари на текущата година, а в случаите на започване на дейността след тази дата – непосредствено преди дейността.

Обжалваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган същият е определен като компетентен орган по издаването на ревизионен акт със Заповед за определяне на компетентен орган № К 904300/21.10.2009 г., издадена от П Г Горанчева – началник на сектор „Ревизии” в Д. „ДОК” в ТД на Н. С. – град. Същата е определена като компетентен орган да издава заповеди за определяне на компетентен орган по реда на чл. 119, ал. 2 от ДОПК по силата на Заповед № РД-01-131/22.03.2007 г. на директора на ТД на Н. С. – град.

С оглед на тези съображения, съдът счита, че обжалваният ревизионен акт е постановен от компетентен орган, в нужната форма, П. спазване на процесуалните разпоредби.

От страна на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски по делото. Съдът с оглед изхода на спора намира направеното искане за неоснователно. Искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е направено от страна на ответника по спора, което с оглед изхода на спора съдът намира за основателно. На основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК, вр. чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, издадена от Висшия съдебен съвет, в полза на Н. следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 2202 лв.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК съдът,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на З. А. Д. срещу ревизионен акт № */10.11.2009 г., издаден от орган по приходите в ТД на Н. С., частично прогласен за нищожен с решение № 558/21.04.2010 г. на директора на Д. „О.” в ЦУ на Н., като неоснователна.

ОСЪЖДА З. А. Д. да заплати в полза на Националната агенция за приходите разноските по делото в размер на 2202, лв., представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: